

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ ΤΕΛΟΣ

(Φαντασμαγορία ήλαροτραγική εις εικόνας τρεῖς.
Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἢ μετὰ ἑκατὸν ἔτη ἐν Ἀθή-
ναις).

ΕΙΚΩΝ Α'

Παρά τὰς ὑπηρετίας τοῦ Ὑμητιοῦ ὥρα 1 μ. μ. θερμοκρασία 45° R.
τοῦλάχιστον. Ὁ κ. Δήμαρχος κατάκοπος καὶ κἀθιδρώας ἐξετάζει μετὰ
προτοχῆς τὴν κατάληξιν ἰθαφός, κτυπῶν αὐτὸ βιαίως διὰ τῆς ὀξώδου
ράβδου τοῦ καὶ ἀναφωνῶν:

Κ' ἐδῶ ἀποτυχία! Φεῦ, τετέλεσται!...
Ξηρά, ὡς κεφαλὴ συμπολίτου μου, ἡ γῆ
Κωφεύει εἰς τῆς ράβδου μου τὴν δύναμιν...

(Μένων ἐπ' ὀλίγον σὺντρον)

Καὶ τώρα τί νὰ κάμω ὁ ταλαίπωρος;
Νερό, νερό, ζητοῦν οἱ συμπολίται μου
Καὶ δὲν ἔπαρχει ὕδατος σταγόν' αὐτῇ
Καὶ τοῦ Ταντάλου χεῖρων εἶν' ἡ βιάσάνος —
Ἐκεῖνος κἂν ὁ δύσμοιρος τὸ ἔβλεπεν
Ἐνῶ αὐτοὶ φεῦ, μένον ... τὸ φαντάζονται!
Εἰς ματὴν τόσαι κόποι, τόσας ἐξοδα,
Εἰς μάτην τὰ ὄραματά τοῦ Γέροντα
Εἰς μάτην ἡ ρεκλάμας καὶ ὁ θόρυβος
Εἰς μάτην τῆς Πεντέλης τὰ συμπόσια
Καὶ αἱ προπόσεις, κ' αἱ χαρμώδυναι φωναὶ!
Εἰς μάτην οἱ παρὰσέτοι μοῦ ἱφάλλον;
• Καὶ κεφαλικοὺς χεῖρες, πεζοὺς καμαρόνους
• Καὶ τὸ ραβδί σου ὅπου κτυπᾷς πηγάδα φανερόνους!
Πηγάδα; Θερινῆς νυκτός εἶν' ὄνειρον!
Οὔτε σταγόνα εὐρον κἂν, ὅπως πνιγῶ,
Πρίν ἢ οἱ συμπολίται μου με πνίξωσι!
Ἀλλοίμονον! αἱ ὕβρεις των κ' αἱ ἀπειλαί,
Κ' ἐδῶ ἀκόμη φθάνουν ... αἶ, ἀκούσατε!

(Ἀκροώμενος μετὰ προσοχῆς)

Βεγγχναὶ φωναὶ ἐκ τοῦ ξηροῦ των λάρυγγος,
Ὡς βρυχηθμοὶ λακίνης, ἐξερχόμεναι
Αὐτὰ τὰ φοβερά μοῦ προαγγέλλουσι:
— «Νερό! νερό! λαμὰ σαβαχθανῇ! Νερό,
• Γιατί μᾶς ἐγκατέλιπες. Ἄς ὀψεται
• Ὁ αἷτιος αὐτῆς τῆς δυστυχίας μας!
• Ἄν πέσῃ εἰς τὰς χεῖράς μας, ἐχάθηκε!
• Ὡς τίγρεις, ὡς Καννίθαλοι, τὰς σάρκας του
• Μὲ τοὺς γαμφοὺς μας ὄνυχας θὰ σχίσωμεν
• Καὶ μετὰ τὸ ρέον αἷμά του, τὸ μιαιρόν,
• Τὴν ἄσβεστόν μας δίψην θὰ κορέσωμεν!...»
Κι' αὐτὴν τὴν ἀπειλὴν των οἱ ἀπᾶνθρωποι
Εἶν' ἱκανοὶ καθ' ὅλα νὰ τελέσωσι!...
Πῶς θὰ σωθῶ ἀπὸ αὐτούς; Πῶς θὰ... Μὰ τί;

(Ἐν ἀπογνώσει)

Μὴ εἶνε ἐφιάλτης; Πῶς; κλονοῦμαι... ἄχ!
Μὲ φθάνουν!... νά! με λύσαν με ἀρπάζουσιν!
Δὲν βλέπω πλέον ἔχασα καὶ φῶς καὶ νοῦν...
Λίγο νερό! Δὲν εἶν' κανεὶς χριστιανός
Ψυχορραγοῦντα νὰ δροσίῃ; Αἶ... κανεὶς;
Λίγο νερό... ἐχάθηκα... Τετέλεσται!

(Πέσκει λιπόθυμος).

ΕΙΚΩΝ Β'

Νέφη κονιορτοῦ βιαιῆς ἐκ τῆς πόλεως ὠθοῦμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καλύ-
πτουν ὅλον τὸν ὀρίζοντα καὶ καθιστῶσιν ἄφαντὸν τὸν ἐκτάδην κείμενον
κ. Δήμαρχον.

Σορὸς νεφῶν
(ἄδων).

Πατήρ μας καὶ προστάτης μας, ὦ Δήμαρχε κλεινέ,
Σὺ εἶσαι καὶ τὴν ὑπάρξιν μόνον εἰς σὲ ὀφείλομεν
Καὶ δι' αὐτὸ ἐρχόμεθα σιμά σου, — μὰ τὸ ναι! —
Ὅπως ἡδέα ὄνειρα στὸν ὕπνον σ' ἀποστείλωμεν.
Μὲ τὰ μεγάλα ἔργα σου καὶ μετὰ τὴν λειψυδρίαν
Ζωὴν μᾶς ἐξησφάλισες μακρὰν καὶ τρισολύβαν!
Ἐλθέ μαζί μας! Μὲ αὐτὰ τὰ κοῦφά μας πτερὰ
Ψηλὰ εἰς χώρας δροσεράς κ' εὐώδεις θὰ σὲ φέρωμεν,
Εἰς χώρας ὅπου ἡ τρυφὴ δεσπόζει κ' ἡ γαῖα
Καὶ ἀπὸ ἑλλειψιν νεροῦ ποπῶς δὲν ὑποφέρομεν!
Ἐκεῖ θὰ ῥρῆς γῆν γόνιμον διὰ τὰ σχέδιά σου.
Κ' ἡμᾶς εἰς ὅλα εὐπειθεῖς, κ' εἰς ὅλα θαυμαστάς σου!
Ἐλθέ μαζί μας! Ἀπελθε μακρὰν τῆς Κεκροπίας
Καὶ τῆς εὐφόρου ἄρχῃ νῦν... Νεφέλουκακουργίας!

(Ἀπάγουσι μετ' ἑαυτῶν εἰς τὰ ὕψη τὸν κ. Δήμαρχον. Ὁ σκηναὶκὸς διὰ-
κοσμος αὐτῆς τῆς εἰκόνης ἀφίσταται εἰς τὴν καλαισθητικὴν τοῦ ἱμπρεσα-
ρίου, ὅστις ὁ ἀναλάβῃ τὴν ἐπὶ σκηνῆς διδασκαλίαν τῆς παρούσης φαν-
τασμαγορίας).

ΕΙΚΩΝ Γ'

Ὅλ' ἡ παρὰ τὰς ὑπηρετίας τοῦ Ὑμητιοῦ πεδιάς κατάρμεστος πολιτῶν.
Τρεῖς ὥρας τὸν ζητοῦμεν, τώρα, τρεῖς,
Κι' ἀδύνατον ἐστὶν νὰ τὸν εὕρωμεν!
Τὰς βρύσεις, τὰς πηγὰς, τὰ ξεροπήγαδα,
Τὰς ὑπονύμους ὁλάς, τὰς δεξαμενάς
Κι' ὅπου αὐτὸς συχνάζει ἤρευνήσαμεν
Τὸν Σούλην καὶ τοὺς ἄλλους ἐρωτήσαμεν
Πλὴν πουθενὰ δὲν ἦτο δὲν τὸ εἶδε τις!
Ποῦ εἶν' ὁ Δήμαρχός μας; Ποῦν' κρυμμένος;

Σορὸς πολιτῶν

Ποῦ εἶν' ὁ Δήμαρχός μας; Ποῦν' κρυμμένος, ποῦ;
Τρεῖς ὥρας τὸν ζητοῦμεν, τώρα, τρεῖς,
Κι' ἀδύνατον ἐστὶν νὰ τὸν εὕρωμεν!
Τὰς βρύσεις, τὰς πηγὰς, τὰ ξεροπήγαδα,
Τὰς ὑπονύμους ὁλάς, τὰς δεξαμενάς
Κι' ὅπου αὐτὸς συχνάζει ἤρευνήσαμεν
Τὸν Σούλην καὶ τοὺς ἄλλους ἐρωτήσαμεν
Πλὴν πουθενὰ δὲν ἦτο δὲν τὸ εἶδε τις!
Ποῦ εἶν' ὁ Δήμαρχός μας; Ποῦν' κρυμμένος;

Σορὸς νεφῶν

(ἀοράτων ἐν αὐτῇ τῇ εἰκόνι).

Αἶ,

Εἰς μάτην φωνασκεῖτε, ὦ μακμακροῦθοι!
Εἰς τ' ἀπαλὰ πτερὰ μας ὁ τοῖσπόθητος
Ἐξηπλωμένος τώρα ἀναπαύεται!
Ὁ Δήμαρχός σας, Δήμαρχός μας ἔγινε
Κ' ἐν μέσῳ ἡμῶν μένει ἀεροδρατῶν,
Ἀφοῦ χολὴν καὶ ὄξος τὸν ὑπὲρ σάτε
Δι' ὅσα φεῦ, πρὸς χάριν σας ἐμόχθησε!...
Λυπεῖσθε, αἶ; Σεῖς πταίετε...

Σορὸς πολιτῶν

(Ὡς διὰ μαγείας κατευναζόμενος καὶ θύων ἱκετηρίους χεῖρας).
Ἐσώθημεν!

ἄνδρ' ἐκχθόνος